

MỘT CHIẾC ÁO CHOÀNG CỬ

 Tôi vừa nói chuyện với mục sư. Tôi đã nói...Hôm qua tôi đã nhờ anh ấy gọi cho tôi. Và rồi tôi phát hiện ra, tôi chỉ...Suốt cả ngày, không có cuộc gọi nào, và tôi nghĩ, “Chà, không biết có gì không ổn chẳng? Điều gì đó...Mọi sự rất bình an mà.” Và sau một lát, Chị Wood đến với một số cuộc gọi. Điện thoại của tôi đã hỏng, vì vậy, nếu có ai trong số các bạn đã gọi. Điện thoại đổ chuông, nhưng nó sẽ không vang lên trong đó, vậy sự cố đã xảy ra ở tổng đài. Họ đã sửa nó khoảng tám giờ tối qua, hoặc có lẽ trước đó một chút, và, điện thoại, những cuộc gọi đến bây giờ đã thông suốt.

2 Chúng ta rất vui mừng được có mặt trong buổi nhóm sáng hôm nay. Tôi đã bị cảm lạnh nặng, mà tôi thường bị khi về nhà. Lội trong tuyết lên tới thắt lưng, và ngủ ngoài trời ban đêm. Không hề nghĩ nó cách xa nơi này, nhưng cứ băng qua ngọn đồi đó ở New Albany, là tất cả điều anh em phải làm, để vào được thung lũng này, sau đó tôi bị cảm lạnh. Và đó là một...Tôi không biết, có điều gì đó ở ngay trong thung lũng ở đây mà cứ giữ nó xuống. Và khi nó xuống thấp, và thời tiết không thích hợp với tôi chút nào.

3 Bây giờ, như tôi đã nói, chúng ta vui mừng được ở nhà thờ đây, và được nghe mục sư yêu dấu của chúng ta dâng lời cầu xin cho chúng ta, và với Chúa Jêsus. Và—và nghe, buồn vì nghe rất nhiều người đau ốm và có nhu cầu, thật ma quỷ đang hoành hành làm cho mọi người đau ốm.

4 Và một cô gái nhỏ kể về em gái của cô ấy ở đó, và tôi biết Chị Sauer ở dưới đó đã ở cùng cô ấy. Bác sĩ đã cho em gái chị về nhà để chết lúc này. Và chị vẫn tin cô ấy sẽ được lành. Và cô ấy đang trong tình trạng nghiêm trọng, rất nghiêm trọng. Mẹ vợ tôi, cũng thế, nay đã bảy mươi tuổi. Bà ở trong tình trạng rất xấu. Và chắc chắn có nhiều người đau ở khắp đất nước. Và thế thì cũng có một Đức Thánh Linh ở khắp đất nước, đấy, để chữa lành bệnh tật chúng ta, nếu chúng ta có thể chỉ được ơn với Ngài.

⁵ Và bây giờ, cổ họng tôi bị đau, không đau, nhưng rất cổ. Và tôi sẽ không cố gắng giảng, nhưng chỉ nói với anh chị em một lát từ Lời, và sau đó đi vào cầu nguyện cho người đau, mà tôi đã hứa sẽ làm. Nhưng ngay trước khi làm điều này, tôi muốn thông báo một số buổi nhóm nữa. Tôi...

⁶ Trong những buổi nhóm của tôi đã có hầu như có sự chống đối nhỏ của...không phải sự chống đối, nhưng chỉ là sự hiểu lầm nhỏ. Và nhiều lần, tôi—tôi không có phương tiện cho các buổi hầu việc của tôi, như—như nhiều anh em khác trên công trường thuộc linh, chẳng hạn như đài phát thanh và truyền hình, và tạp chí và vân vân. Và khi làm như vậy, ồ, ai đó sẽ nói, “Anh Branham sẽ ở đây.” Bây giờ tôi được thông báo ở ba nơi trong tuần này, chỉ hôm nay, ba nơi khác nhau. Một ở Kentucky, hai ở California, mà tôi biết. Và anh em không thể làm gì về điều đó, vì tôi không có phương tiện truyền thông chính thức nào khác, vì vậy việc ấy hầu như khó.

⁷ Và, vâng, nếu tình cờ có ai đó đến từ dưới xung quanh Madisonville, Kentucky, ở đây. Tôi được thông báo là sẽ ở dưới đó vào tuần trước, và tôi không biết gì về điều đó. Và tôi trở về nhà, và—và họ đã thông báo nó; và người anh em đã làm điều đó, tên là Epply's. Hoặc, tôi tin rằng đó là tên của anh ấy. Với tất cả đức tin tốt, anh ấy đã làm điều đó. Anh ấy đã gọi cho tôi và hỏi liệu chúng tôi có thể ghé xuống như là—là một phước hạnh và được ơn phước cho dân sự của anh. Và anh ấy đã gọi. Tôi bảo anh ấy hãy hỏi Anh Moore. Ồ, thế thì, tôi phải đi. Tôi nói với anh ấy rằng tôi phải đi ngay trong ngày. Ồ, Anh Moore đã không thông báo cho người nào biết. Và khi, hay cho tôi biết, hoặc để cho vợ tôi biết. Vì thế tôi đã lên Idaho, và chỉ trở về, và buổi nhóm đã diễn ra.

⁸ Vì vậy, và vì vậy tôi thấy, trong thời gian đó, ở Louisiana không thể thu xếp cho những việc đang diễn ra ở đây. Vì vậy, tôi chỉ tự mình thu xếp, tự sắp xếp cho các buổi nhóm của riêng tôi, cho đến khi các buổi nhóm của tôi có...Tôi chỉ hầu như...Ồ, tôi không biết, tôi nghĩ sự thú nhận rất tốt cho linh hồn. Anh chị em không nghĩ thế sao? Tôi thật sự quá chậm chạp về những điều này. Và chỉ để cho bất cứ ai, bất cứ nơi nào, cứ mặc kệ nó một

cách bừa bãi. Và tôi phát hiện ra, nó không xứng đáng. Sau một thời gian dài, anh em đặt...Anh em phải có một hệ thống nào đó cho nó. Và bây giờ tôi đang cố gắng thu xếp.

9 Và tôi—và tôi sẽ gặp Bà Arnold. Tôi...Có một người ở đây tại Louisville rất tốt, khi tôi đang có những buổi nhóm ở đây, và tên anh ấy là Anh Burgum. Và anh ấy muốn có một—một hoặc hai đêm, buổi nhóm. Tôi tin rằng tôi sẽ gặp cháu Teddy của chị ấy, Teddy Arnold. Cho thời gian nào đó tuần này.

10 Và sau đó là thứ Bảy và Chúa nhật sắp tới, nếu tôi có thể, ý Chúa, tôi muốn xuống tại Madisonville. Họ có hai mươi lăm, ba mươi mục sư truyền đạo ở ngoài đó. Tất cả họ đang ngồi ở đó, đến vì một số...Một người ở xa sáu, bảy trăm dặm. Ồ, không có ai ở đó, vì vậy không có ở đó, và không phải lỗi của riêng tôi, nhưng tôi chỉ...nhưng chỉ là do hiểu lầm, hoặc quên gọi cho anh ấy. Và tôi sẽ cố gắng ở đó vào cuối tuần tới, ý Chúa.

11 Sau đó, vào ngày thứ năm đến ngày thứ sáu, tôi ở Brooklyn, New York. Và rồi từ đó, vào ngày mười bốn, mười lăm, và mười sáu, ở Parkersburg, Tây Virginia. Chỉ thực hiện hai sự sắp xếp đó tối hôm qua và sáng nay. Bây giờ, Charlotte, Nam Carolina, chỉ có trong danh sách, nhưng tôi không biết. Sau đó, những ngày nghỉ đến.

12 Rồi chúng tôi đi đến Bờ Tây, nơi họ đang chuẩn bị một—một buổi nhóm thánh phòng lớn. Bây giờ, đây là—là những buổi nhóm nhỏ như ở các trường trung học và những thứ như thế. Một buổi trên kia ở Bờ Tây, sẽ là một—một buổi nhóm kết hợp giữa hai thành phố, một buổi nhóm chung, của thành phố Oakland và San Francisco.

13 Rồi sau đó đại biểu Phoenix, hiện nay Anh Roberts không thể có mặt ở đó năm nay, tôi hầu như thế chỗ của anh ở Phoenix, trong—trong những buổi nhóm tôn giáo toàn vùng Maricopa. Đó là nỗ lực liên kết.

14 Và cầu nguyện cho tôi vì tôi—tôi cần điều đó. Và tôi nhận ra rằng mỗi khi đức tin tự sắp đặt, thì ma quỷ quay mọi khẩu súng trong địa ngục vào ngay trên nó, như thế, anh em thấy đấy, cho nên điều đó làm cho buổi nhóm khá khó khăn.

15 Vì vậy, sáng nay, để cầu nguyện cho người đau. Tôi muốn đọc vài Lời Đòi đòi của Đức Chúa Trời, và nói chỉ chốc lát từ lời Kinh Thánh, và sau đó có sự cầu nguyện cho người đau. Ô, tôi thật thích nói về Ngài biết bao! Còn anh chị em? Tôi thật thích nói về Ngài.

16 Bây giờ tôi muốn đọc từ Kinh Thánh, Các Vua thứ Hai chương thứ 2, câu 12, một phần của nó.

Và Ê-li nhìn thấy điều đó, bèn...la lên rằng, Cha tôi ôi, cha tôi ôi, là những cỗ xe, và lính kỵ của Y-sơ-ra-ên.

17 Và bây giờ tôi muốn nói về một—một đề tài, hay chủ đề, tôi muốn nói về: *Một Chiếc Áo Choàng Cũ*. Vậy cầu xin Chúa gia ơn phước Ngài khi tôi nói với anh chị em sáng nay. Và anh chị em cầu nguyện cho chúng tôi.

18 Trong suốt thời gian này Y-sơ-ra-ên cai trị trong xứ. Y-sơ-ra-ên là một dân, và nó là một dân tộc hùng mạnh, và hầu như đó là thời gian hòa bình trong lãnh vực quân đội của nó. Nhưng về phần—phần thuộc linh của nó, hầu như đó là một—một thời gian của—của sự giả mạo. Và nếu chúng ta nhìn lại trong Cựu Ước, chúng ta có thể luôn luôn thấy những tấm gương về những gì đang xảy ra ngày nay. Luôn luôn, trong Kinh Thánh, những sự việc mà diễn ra bây giờ, chỉ là tiền hình bóng của những gì đã xảy ra lúc ban đầu.

19 Vậy thì, Sách Sáng thế ký tạo ra mọi thứ hiện có trên thế giới ngày nay. Không có việc gì trên đời mà không bắt đầu từ trong Sáng thế ký, vì nó là sự bắt đầu. Trong đó, đã bắt đầu mọi chủ nghĩa. Trong Sáng thế ký, bắt đầu mọi việc đã bắt đầu. Và Hội thánh thật đã bắt đầu trong Sáng thế ký. Và những người giả tin đã bắt đầu trong Sáng thế ký. Và sự khác nhau đã bắt đầu trong Sáng thế ký. Sáng thế ký là sự bắt đầu.

20 Và bây giờ dưới triều đại của Ê-li, hay cuộc hành hương của Ê-li ở trên đất này, mà là tiên tri của Đức Chúa Trời dành cho thời đại đó.

21 Và Đức Chúa Trời không bao giờ bỏ mặc chính Ngài trên thế gian mà không có một người làm chứng. Đức Chúa Trời đã luôn luôn, ở nơi nào đó, ở đâu đó, có một người mà Ngài có thể đặt

tay Ngài trên và sẽ trở thành người làm chứng. Vì thế nếu Ngài đã làm điều đó, từ Sáng thế ký, sự khởi đầu, thì chắc chắn, ở nơi nào đó, Đức Chúa Trời có một người để Ngài có thể đặt tay Ngài trên bây giờ. Vì Ngài—Ngài còn trọng hơn cả một người bây giờ, Ngài có nhiều người mà Ngài có thể đặt tay Ngài trên, vì chúng ta đang đi đến thì—thì giờ gặt hái, mùa gặt.

22 Sáng thế ký là sự gieo trồng hạt giống, và sáu nghìn năm này là mùa gặt đã chín muồi. Và bây giờ hạt giống đã trở nên một hạt giống chính nó. Nó đi trở lại nở hoa, và từ nở hoa đến—đến kết trái. Và hiện nay đang là mùa gặt, mùa gặt, mọi sự vĩ đại đã bắt đầu. Hội thánh thật đã bắt đầu trong Sáng thế ký đã đến thì giờ ra trái, bông trái của Thánh Linh. Và kẻ chống lại Đấng Christ đã bắt đầu trong Sáng thế ký đã đi đến kết quả của nó. Và chúng ta thật sự ở trong thì giờ kết thúc của toàn bộ sự hưng thịnh tôn giáo của thế gian này, sự...của con người phàm trần. Và chúng ta...Thật là một thì giờ vĩ đại mà bất cứ ai, hay bất cứ thời đại nào, đã từng sống, là thì giờ này. Nó là một thì giờ rúng động. Nó là thì giờ làm bối rối tội nhân, nhưng nó là một thì giờ tuyệt diệu cho các Cơ-đốc nhân, bởi vì chúng ta biết rằng chúng ta đang—đang gom góp, hay góp lại những nỗ lực nhỏ bé cuối cùng với nhau, để đi về Nhà gặp Chúa.

23 Bây giờ nhiều người, ngày nay, như anh em nhìn chung quanh và thấy những tai họa lớn và hoạn nạn lớn đất nước đang đối đầu, nơi mà...Một vài đêm trước, tôi đang nói chuyện với người nào đó, là một trong những nhân viên canh gác ở đây, và họ nói, “Anh Branham, chúng tôi vừa được chính phủ hướng dẫn không bao giờ khuyên mọi người nằm xuống bởi...tránh xa cửa sổ trên sàn nhà, nếu bom trúng, hoặc không bao giờ đi vào tầng hầm, bởi vì loại bom mới này mà họ có thể điều khiển trên đài truyền thanh từ Moscow đến Đường số Bốn ở Louisville, và đựng ngay trên đường phố, bắn nó lên, nó có những mục-...mục tiêu trong đó, làm nổ tung, và bay đi *rất nhiều* ngàn, *rất nhiều* ngàn dặm, được dẫn đường bởi các vì sao và đài ra-đa, và làm cho nó rơi chính xác trên Đường số Bốn ở Louisville, từ Moscow, nước Nga, và khi nó sẽ đựng đến nơi đó, không cần phải sử dụng máy bay cũng như không có gì cả, chỉ cần bắn nó ra ở đây, và

nó sẽ rơi xuống ngay *tại đó*, và nó sẽ làm nổ tung một cái hục lớn trên mặt đất, của một khu vực, độ sâu của hơn năm mươi ba mét trong mười lăm dặm vuông hoặc theo cách nó đi, mười lăm dặm vuông.” Không phải làm gì khác ngoài việc sẵn sàng đáp chuyến bay lên cầu thang, là điều duy nhất để làm khi thời điểm đến.

²⁴ Chỉ nghĩ đi, họ có thể bắn năm mươi quả bom trong số chúng, hoặc một trăm quả bom trong số chúng, cùng một lúc, nếu họ muốn. Tất cả sẽ kết thúc, trong khoảng không gian của...Tôi tin rằng đó là sáu mươi hoặc tám mươi phút, hoặc gì đó, hoặc những giây—những giây, đúng hơn, từ đó đến đây, cho đến khi sự hủy diệt toàn bộ của toàn bộ sự việc sẽ diễn ra. Sẽ không còn lại gì giữa Louisville và Henryville, và giữa Louisville và—và Bardstown, hoặc ở dưới đó, nhưng có một lỗ trên mặt đất với một đám bụi nằm trong đó. Đó là tất cả những gì còn lại, bên cạnh những khu vực nó sẽ đi ra, và cháy hàng dặm và hàng dặm và hàng dặm xa hơn thế. Và trong khi một quả bom đang rơi ở đó, thì một quả bom khác đang rơi ở một nơi khác, để đáp ứng điều đó.

²⁵ Tôi rất vui mừng rằng chúng ta có một nơi Trú Ẩn. “Danh của Chúa vốn là một ngọn tháp kiên cố, người công bình chạy vào Nó và được an toàn.” Cho dù có bao nhiêu bom đạn, hay bao nhiêu điều gì khác mà...Chúng ta được an toàn Ở Đó. Vì vậy, thế gian và tội nhân, không có nơi Trú ẩn này, hay Nơi an toàn này, đó là thì giờ rúng động. Tôi tin, nếu tôi không phải là Cơ-đốc nhân, tôi có thể bị điên, khi nghĩ về những gì có thể xảy ra bất cứ lúc nào. Và với một nhà đầy trẻ con, và mọi thứ, tôi chắc hẳn không biết làm gì. Nhưng tôi rất vui mừng rằng tôi có thể đứng trong nhà tôi và giới thiệu cho họ một nơi Trú Ẩn mà không bom nào có thể chạm đến được, hay không có gì khác, dưới bóng Cánh che chở của Chúa Jê-sus. “Không phải bởi quyền thế, cũng không phải bởi năng lực, bèn là bởi Thần Ta,” Chúa phán vậy. Hiểu không? Đó là sự che chở của chúng ta.

²⁶ Và đó thật là một thì giờ vinh hiển, tuyệt vời, để biết rằng mọi tội lỗi và tranh chiến cùng những thử thách của cuộc đời chẳng bao lâu sẽ chấm dứt. Tất cả sẽ chấm dứt một trong những ngày

này, và chúng ta sẽ đi về Nhà để ở với Chúa. Vậy thì, điều còn lại là thì giờ chúng ta rao giảng Phúc âm và mang vào Tháp vĩ đại này nhiều người, như có thể được.

27 Và vậy thì, như chúng ta thấy khuôn mẫu của bài học chúng ta ngày hôm nay, về Ê-li, trong suốt triều đại của ông, ông...hoặc, cuộc hành hương của ông trên trái đất, ồ, ông là một con người vĩ đại, quyền năng. Đức Chúa Trời dùng ông trong những đường lối mạnh mẽ, với quyền năng mạnh mẽ. Và chúng ta thấy rằng trong suốt thời gian này, có một nhóm người giả mạo đã cố gắng bắt chước Ê-li, họ cố làm những việc giống như Ê-li đã làm.

28 Và vì vậy chúng ta tìm thấy điều tương tự ngày nay; sự giả mạo của Cơ-đốc giáo, những người cố hành động giống như Cơ-đốc nhân, cố gắng tự làm cho họ là Cơ-đốc nhân. Quý vị không thể làm điều đó. Đức Chúa Trời phải làm điều ấy. Ngài là Đấng duy nhất có thể làm điều đó.

29 Vì thế họ thành lập một trường, và gọi nó là, “trường của các tiên tri.” Và hết thầy họ đi lên trường của các tiên tri, và người ta dạy dỗ họ. Và tôi có thể hình dung tất cả những thầy giảng ở trên đó, mặc cùng loại áo khoác mà Ê-li đã mặc. Tôi có thể hình dung họ cố bắt chước giọng của ông, cách ông nói. Và—và cách ông tự giới thiệu mình, mọi người cố gắng làm giống như vậy, bởi vì Ê-li là một người vĩ đại được Đức Chúa Trời sử dụng.

30 Và chúng ta cũng tìm thấy điều tương tự ngày nay. Tôi đang nghe một chương trình phát thanh cách đây không lâu. Họ có Billy Graham ở khắp đất nước này, từ khi Billy còn ở Louisville. Mọi người cố bắt chước cùng một điều, hầu hết chải tóc cũng cùng một cách, và—và mặc đồ cũng giống vậy, và bắt chước giọng nói như vậy, và vân vân. Nhưng anh em không thể làm thế. Anh em chỉ phải là chính mình và là những gì Đức Chúa Trời đã tạo nên anh em. Đúng thế. Và vì vậy chúng ta thấy cách mà, có lẽ, trong thời họ những việc giống như vậy đã xảy ra.

31 Vậy thì, Đức Chúa Trời, đang thấy, thấy trước rằng những ngày của Ê-li đã sắp hết, rằng ông có thể đã ở lại đây rất lâu trên trái đất, như mọi người. Vì thế, Ngài định có người kế nghiệp Ê-li. Và khi Ngài làm vậy, Đức Chúa Trời đã kêu gọi người này. Ông không ở trong thần học viện khi Ngài kêu gọi ông. Ông đang cày

ngoài đồng, với một cái ách của con bò, đang làm việc phục vụ, hay chăm sóc cha mẹ của ông. Và Đức Chúa Trời đã gọi ông làm người kế nghiệp Ê-li-sê, hay Ê-li.

³² Có lẽ nhiều người ở trường học nghĩ họ chắc chắn sẽ được làm người kế nghiệp ông, họ sẽ mặc chiếc áo của ông khi ông đã làm xong với nó.

³³ Nhưng, Đức Chúa Trời thực hiện sự kêu gọi. Ngài thực hiện sự lựa chọn. Đức Chúa Trời thực hiện sự bầu chọn. Đức Chúa Trời thiết lập trật tự. “Đức Chúa Trời thiết lập trong Hội thánh: một số, làm các sứ đồ; một số, các tiên tri; một số, làm giáo sư; một số, nhà truyền giảng phúc âm; và các mục sư.” Đức Chúa Trời làm điều đó, chính Ngài. Chúng ta không thể làm cho một sợi tóc đen hoặc trắng, chúng ta cũng không thể lo lắng mà làm cho đời mình dài thêm một khắc. Đức Chúa Trời, trong ân điển vô hạn của Ngài, và bởi sự lựa chọn của Ngài và sự biết trước của Ngài, sắp đặt những thứ này theo thứ tự và mọi bánh xe đều hoạt động thật đúng. Tôi thích điều đó.

³⁴ Tôi sẽ là một người nản lòng, sáng nay, nếu tôi không tin vào sự lựa chọn và sự kêu gọi của Đức Chúa Trời. Nếu tôi nghĩ rằng thế giới này bị để lại với hậu quả của nó, bởi quyền lực của con người, và bởi sự khôn ngoan của con người, và bởi “những người quan trọng,” và quyền lực của LH.Q., và những người mà thậm chí không bao giờ nhắc đến Danh của Đức Chúa Trời, tôi là một người nản lòng. Nhưng tôi không nhìn vào điều đó để biết kết quả.

³⁵ Tôi nhìn xuống các trang của Sách cũ này ở đây, nơi Đức Chúa Trời đã viết ra Điều đó, và mọi thứ sẽ đến đúng như cách Ngài đã nói, và chỉ thế thôi. Vì vậy, điều duy nhất tôi phải làm không phải là xếp hàng với họ, mà là đứng trong hàng ngũ với Đồi Sọ. Xếp hàng với Đức Chúa Trời, xếp hàng với Lời Ngài, ở lại trong Lời Ngài. Cho dù nó trông giống như sẽ xảy ra thế nào đi nữa theo cách đó; nó sẽ xảy ra theo cách Đức Chúa Trời dự định nó xảy ra. Nó không thể là gì khác. Vì Ngài là Đấng vô hạn, đã biết đến tận cùng ngay từ đầu, và Ngài làm cho mọi sự trở thành sự ngợi khen của Ngài. Đúng thế.

³⁶ “Mọi sự sẽ phải làm việc với nhau.” Mọi sự sẽ phải định hình ngay tại chỗ của nó. Chao ôi! Nếu điều đó không tạo nên sự can đảm trong một Cơ đốc nhân! Không có gì có thể sai. Rốt cuộc, nó không phải là trận chiến của chúng ta; nó là của Ngài. Không phải là sự khôn ngoan của chúng ta; đó là sự khôn ngoan của Ngài. Một điều duy nhất chúng ta phải làm là đặt đức tin và sự tin cậy của chúng ta ở đó, và ngồi yên lặng và xem sự vinh hiển của Đức Chúa Trời, thấy cách Nó hành động khắp nơi của Nó, và mọi bánh xe đang chuyển động. Nó có thể bị phân tán từ bên này sang bên kia, nhưng Nó sẽ di chuyển vào đúng nơi của Nó khi Đức Chúa Trời phán Lời.

³⁷ Ngài đã biết sự cuối cùng từ ban đầu. Ngài đã biết người sẽ chọn. Ngài đã biết Ê-li-sê sẽ thay thế Ê-li, trước khi thế gian được hình thành. Mọi sự phải làm việc một cách thật hoàn toàn đúng.

³⁸ Và chúng ta lo lắng về những người thân yêu của mình, và vân vân, “Họ sẽ vào được không?” Tên của họ, nếu chúng đã được chép trong Sách Sự Sống của Giê-su, trước khi sáng thế, chúng sẽ có tác dụng ngay trong đó. Đó là điều duy nhất nó có thể làm. Chúng ta đưa lời chứng và chiếu ra Sự sáng. Đức Chúa Trời làm, Đấng mang Nó đến với họ.

³⁹ Bây giờ để ý, ở Ê-li, rồi, sau khi người đã ném cái áo choàng của mình xuống trên ông, và thử nó trên ông. Nói cách khác, Ê-li đấng tiên tri, người đã mang áo tơ của Đức Chúa Trời trên vai mình, người đến và đặt nó trên Ê-li-sê, một nông dân, xem thử nó có vừa vặn với ông không. Và đã mất khoảng mười năm để thay đổi, để vừa vặn với áo choàng đó.

⁴⁰ Anh em biết đấy, Đức Chúa Trời thường đưa chúng ta vào trong tiệm và cắt tỉa chúng ta. Vậy thì, Ngài đã không thay đổi áo choàng của ông cho vừa với Ê-li-sê; Ngài sửa đổi Ê-li-sê để thích hợp với chiếc áo choàng đó. Và đó là những gì Ngài làm ngày hôm nay. Ngài sửa đổi chúng ta để thích hợp với cái áo, không phải sửa đổi cái áo cho thích hợp với chúng ta. Đôi khi chúng ta muốn làm cho cái áo vừa vặn với mình, nhưng chúng ta không thể làm điều đó. Anh em phải (để) được thay đổi, chính anh em, cho chiếc áo choàng đó. Nó là cái áo choàng của Đức Chúa Trời, và Ngài làm cho nó trở nên hoàn hảo. Và chúng ta đã có...Ngài

phải đưa chúng ta vào lãnh vực đó, để làm cho chiếc áo choàng vừa vặn với chúng ta.

41 Vì thế, chúng ta không thể là hoàn hảo được, tự chúng ta. Chúng ta biết mình không thể. Không có cách nào cho chúng ta tự hoàn hảo được, và, tuy nhiên, Ngài đã phán cho chúng ta được trở nên. Vì vậy, nhưng, những gì Ngài đã làm, Ngài đã chuẩn bị trước cho chúng ta; Đức Chúa Jêsus Christ và sự công bình của Ngài. Đó là nơi sự hoàn hảo đến; bỏ qua sự thánh khiết riêng của mình, về điều mà chúng ta không có; và những ý riêng của chúng ta, mà không nên có. Nhưng chúng ta yên nghỉ trang trọng trên công việc đã hoàn tất của Đức Chúa Jêsus. Đức Chúa Trời đã sai Ngài đến thế gian, và chính trong Ngài mà chúng ta yên nghỉ.

42 Để ý, tất cả những năm này, theo như chúng ta biết, ông chỉ có một phép báp-têm của áo choàng đó ở trên ông. Nhưng qua nhiều năm, Đức Chúa Trời đã uốn nắn tính cách của con người đó thành một nơi tới chỗ mà, sau khi ông được kêu gọi, để ông sẽ mặc vừa chiếc áo đó và là đầy tớ của Chúa.

43 Và rồi khi Ê-li đi qua và ném nó vào ông, và họ bắt đầu đi lên Ghinh-ganh và nhiều nơi khác họ tiếp tục đi, trên đường đến trường của các tiên tri, trên con đường của họ, hành trình tiếp tục. Và, cuối cùng, Ê-li đã cố gắng làm cho Ê-li-sê quay lại. Anh em có nhận thấy điều đó không? Cố gắng làm cho ông quay lại. Nói, “Ta...” Nói cách khác, “Có lẽ đường đi quá dốc đối với con, con à. Có lẽ nó hơi quá hẹp để con đi bộ.”

44 Anh em biết đấy, nơi Ê-li đã có, là sự ngay thẳng. Và bất cứ nơi nào đầy tớ thật của Đức Chúa Trời giảng Phúc âm, phải thẳng thắn, Phúc âm thuần khiết là nơi Nó được giảng.

45 Ồ, ngày nọ, ông đi lên trường của các tiên tri, để thăm họ, và họ yêu cầu ông rời khỏi. Họ nói, “Điều ấy quá thẳng thắn ở đây, đối với chúng tôi đây.”

46 Những gì chúng ta cần ngày hôm nay là một số sự giảng dạy Phúc âm, thẳng thắn hơn nữa mà sẽ phân rẽ lúa mì khỏi vỏ trấu, hay điều đúng ra khỏi điều sai trật. Hãy làm cho điều gì đúng là “đúng,” và điều gì sai là “sai.”

⁴⁷ Tất cả những người này với kinh nghiệm của họ, và tất cả điều họ có! Họ đi ra để kiếm cái gì đó để ăn, và một người trong bọn họ kiếm được trái nho hoang, và bỏ chung với một ít trái bầu dại, và nấu lên sự chết nào đó trong cái nồi giáo hội của họ. Và, anh em biết điều trước tiên, họ kêu lên, “Có sự chết trong nồi!”

⁴⁸ Nhưng Ê-li, với một phần gấp đôi, đã biết điều gì để làm, vì thế ông bỏ một nắm bột vào trong nồi. Nói, “Bây giờ cứ tiếp tục và ăn nó đi.” Nói cách khác, họ...

⁴⁹ Ngày nay, một hình bóng, tôi nghĩ, rằng chúng ta có nhiều về Giám Lý, Báp-tít, Trưởng Lão, Lutheran, Ngũ Tuần, và mọi thứ khác, tất cả trộn lẫn với nhau, và giáo hội này chống lại giáo hội kia. Và chúng ta không cần loại bỏ toàn bộ và bỏ nó đi. Chúng ta cần một nắm Bột. Giữ hội thánh giống như vậy.

⁵⁰ Bột đã có từ nhà trường ở đó, là của lễ dâng bằng bột mà dân sự đã mang vào, và cùng những trái cây đầu mùa đã được xay với một thứ gờ chắc chắn mà làm nên mọi hạt của bột giống nhau. Và sau đó khi...

⁵¹ Bột này, cũng giống như vậy, là một hình bóng của Đấng Christ. Bột là sự sống. Và khi hình bóng về Đấng Christ, bột, được nghiền nát như nhau; có nghĩa là, “Đức Chúa Jêsus Christ hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi.” Và bột trong của lễ dâng bằng bột, và khi họ bỏ bột này vào trong đó, đưa Đấng Christ vào trong sự chết để mang lại Sự Sống. Đó là điều tạo nên sự khác biệt trong hình thể chết của chúng ta, trong những sự khác biệt của chúng ta, trong sự tranh cãi giáo hội của chúng ta và mọi thứ. Nếu chúng ta chỉ mang Đấng Christ vào trong đó, nó sẽ thay đổi sự chết, và sự phân rã, thành Sự Sống, nếu chúng ta chỉ làm điều đó.

⁵² Có mười chín triệu tín đồ Báp-tít ở nước Mỹ. Có mười ba triệu tín đồ Giám Lý ở nước Mỹ. Có mười một triệu người Lutheran ở nước Mỹ. Và mười triệu người Trưởng Lão ở nước Mỹ. Và chỉ Đức Chúa Trời biết bao nhiêu tín đồ Công giáo, mà vượt trội hơn bất cứ giáo phái nào. Nhưng, trong tất cả điều đó, chúng ta cần điều gì? Một nắm Bột. Chúng ta cần mang Sự Sống vào với hội thánh. Và Đấng Christ là Sự Sống. Ngài đã đến để mang lại Sự Sống cho chúng ta.

53 Vì vậy, họ có những tranh luận của họ, và trường học của họ, và thần học...thần học của họ, và vân vân.

54 Và rồi Ê-li bảo Ê-li-sê, “Tốt hơn người nên quay lại, bởi vì con đường này có thể hơi khó khăn.” Nhưng người của Đức Chúa Trời là người đã từng đối mặt với nó, hay đã được ném trên lưng chiếc áo công nghĩa và quyền năng của Đức Chúa Trời, thì không dễ dàng quay lui.

55 Khi tôi nghe mục sư nói, sáng nay rằng, rằng chúng ta... “Nhiều người đang trở nên nản chí.” Những gì chúng ta cần, thưa anh em, là lòng can đảm! Những gì chúng ta cần là được khích lệ, đúng thế. Những thử thách có thể đến. Chúng ta không bao giờ được hứa hẹn miễn trừ khỏi chúng, nhưng Ngài sẽ ban ân điển để vượt qua chúng. Nếu núi có quá cao không đi qua được, quá sâu để đi xuống, quá rộng để đi chung quanh nó, Ngài sẽ ban ơn để vượt qua nó. Đúng thế. Chỉ đừng lo lắng, nhưng cứ nhìn xem nơi Đấng Christ, vì Ngài là Đấng duy nhất có thể đưa chúng ta qua.

56 Bây giờ, chúng ta nhìn thấy họ khi họ tiếp tục hành trình, đến trường. Và người nói, “Người hãy ở lại đây bây giờ. Hãy ở đây, và ổn định rồi trở nên giáo sư giỏi về thần học, và vân vân. Và có thể, ngày nào đó, người trở nên hiệu trưởng trường đại học ở đây. Nhưng ta phải đi xuống xa hơn một chút.”

57 Anh em có thể tưởng tượng một người của Đức Chúa Trời lại thỏa mãn làm hiệu trưởng của một trường đại học, trong khi Quyền năng của Đức Chúa Trời đặt ngay chung quanh nơi người ấy đang đứng không? Không, thưa quý vị. Người thưa rằng, “Tôi chỉ Chúa hằng sống và chỉ mạng sống thầy mà thề rằng, tôi sẽ chẳng hề lìa khỏi thầy.” Tôi thích điều đó.

58 Hãy ở lại với điều đó, cho dù sự nản lòng nhiều bao nhiêu đi nữa, có thể đến từ mẹ của anh em, cha của anh em, hay từ mục sư của anh em. Hãy ở lại với Ngài.

59 Họ đi tiếp đến sông Giô-đanh. Họ đi qua. Và Ê-li hỏi, “Bây giờ, người muốn ta làm điều gì cho người?”

60 Ông thưa rằng, “Nguyên xin thần của thầy đến trên tôi gấp đôi.” Ông biết ông có công tác để thực hiện. Ông thưa rằng, “Một

phần gấp đôi.” Không phải chỉ một kinh nghiệm ấm áp tốt đẹp, không phải chỉ một cái bắt tay, hay sự thông công tốt đẹp với những người còn lại trong hội thánh. Nhưng mà, “Điều tôi muốn là phần gấp đôi của những gì tốt nhất bây giờ.”

61 Tôi nói với anh em khi Đức Chúa Trời đặt một người cho một công tác thế gian, người ấy phải có điều gì đó tốt hơn thế gian đã có. Người ấy phải có điều tốt hơn hội thánh đã có. Người ấy phải đi vì một phần gấp đôi.

62 Và nếu đã từng có lần mà cần đến phần gấp đôi, thì đó chính là ngày nay, trong những lãnh vực của dân sự; điều gì đó tốt hơn, điều gì đó cao hơn. Tôi không thể...Tôi nghĩ đậu và bánh ngô thì rất tốt, nhưng đôi khi tôi phải vươn tới cái gì đó cao hơn một chút. Và chúng ta làm thế; chúng ta phải làm. Chúng ta phải cứ leo lên. Y-sơ-ra-ên đã sa ngã nếu họ cứ ở lại tại chỗ. Nó ấy phải đi tới hay lui lại. Và đó là cách hội thánh hành động.

63 Vậy, khi họ cứ đi tiếp, nhưng được chưa tới vài phút ông đã nói, “Người cầu xin một sự khó, song, tuy nhiên, nếu người thấy ta lúc ta được cất lên, người có thể có được điều người đã cầu xin.”

64 Vậy thì, đó phải là sự đơn sơ của động cơ, sự đơn sơ của tấm lòng, sự đơn sơ của mắt, cứ chăm chú vào lời hứa. Ừm! Nếu anh chị em bị đau sáng nay, nếu anh chị em bệnh tật, có một lời hứa lớn; không phải bởi Ê-li, nhưng bởi Chính Đức Chúa Trời. “Nếu các người có thể tin, khi các người cầu nguyện, hãy tin rằng các người đã có được điều các người cầu xin, thì các người sẽ nhận được điều đó.” Cho dù bác sĩ nói điều gì đi nữa, cho dù bệnh tật cứ tiếp tục *thế này* hay *thế kia*; cứ ở yên trên lời hứa.

65 Ê-li giao cho ông một sự ủy thác, “Nếu người thấy ta lúc ta được cất lên, nó sẽ đến trên người.”

66 Có một lời hứa, “Nếu các người có thể tin, mọi sự đều có thể được cho những người tin.”

67 Đôi khi tôi nhìn lại chính mình, và nghĩ, “Tôi đã là một người yếu đuối như vậy trong đời sống. Tôi đã chờ đợi, và bỏ lỡ nhiều ngàn linh hồn, vào trong Vương quốc, bởi vì tôi đã chờ đợi và nói, ‘Lạy Chúa...’ Lệ thuộc quá nhiều vào một sự ban cho thuộc linh.

Và nói, ‘Lạy Chúa, nếu Ngài sẽ chỉ cho con, nếu Ngài sẽ cho con một khả tượng điều gì để làm.’” Và Chúa ban cho khả tượng, thì tôi lại quay quanh và để người nào đó nói chuyện với tôi về điều gì khác.

⁶⁸ Và, ồ, tôi chưa bao giờ đạt đến điểm này, tuy nhiên, cho tới khi tôi...giống như tôi có lúc này, mà tôi cảm thấy đó là một đức tin, để chúng ta phải bước khỏi nơi đó, bởi vì đó là một lời hứa. Và những sự việc mà Ngài đã làm, và sự chữa lành mà Ngài đã thi hành, và những phép lạ; thậm chí quá nhiều, đã giáng xuống và có bức hình của Ngài được chụp bên cạnh chúng ta, và vân vân, mà chưa hề biết bao giờ kể từ khi thế gian bắt đầu. Và rồi đứng đây đó giống như một người nhu nhược chăng? Thậm chí nó làm tôi ngã lòng với chính mình. Đã đến lúc anh em phải chú ý đến lời hứa.

⁶⁹ Và đó là điều, bởi ân điển của Đức Chúa Trời, tôi nhắm vào để làm. Và tôi nhận biết rằng mọi ma quỷ của địa ngục sẽ bắn vào nó. Nhưng, bởi ân điển của Đức Chúa Trời, tôi cứ chú ý vào lời hứa.

⁷⁰ Ê-li-sê nói rằng, “Nếu người,” hay, Ê-li đã nói, “Nếu người thấy ta lúc ta được cất lên, ắt sẽ được như lời người cầu xin.” Đúng thế. Anh chị em phải để mắt vào nó; chăm xem lời hứa. Giống như, điều gì sẽ xảy ra nếu một số trong trường học, nếu ông quay lại và nói, “Này, các bạn, tôi đang làm gì bây giờ, đi theo ngay sau nhà tiên tri không?” Có lẽ, ông hẳn đã thất bại. Nhưng ông không quan tâm trường ấy nghĩ gì, hay điều gì mà tất cả các giáo sư nghĩ. Ông không quan tâm đến điều những người lân cận nghĩ, hay nhà cửa, hoặc ai nhìn vào ông. Ông cứ giữ đức tin của mình vào lời hứa.

⁷¹ Những gì chúng ta cần ngày nay là đức tin vào lời hứa của Đức Chúa Trời, và không quan tâm đến điều người *này* hay người *kia* nói.

⁷² Như một anh em đã nói, một mục sư có hai cô gái bị câm, và điều đó sự chỉ trích về sự chữa lành Thiêng liêng, rằng, “Những đứa con không thể được chữa lành.”

73 Đừng quan tâm đến những lời chỉ trích. Cứ giữ đức tin của anh chị em vào lời hứa. Đức Chúa Trời đã phán vậy! “Sự cầu nguyện bằng đức tin sẽ cứu người đau, và Đức Chúa Trời sẽ vực họ dậy.” Nếu Ngài có thể làm cho một người cảm điếc nghe được, thì Ngài có thể làm cho một người cảm điếc khác nghe được. Chúng ta biết, bởi chúng có không thể sai lầm, rằng Ngài làm điều đó. Cứ giữ đức tin vào lời hứa. Chỉ để mắt chúng ta; để tai chúng ta; để lòng chúng ta vào; và, một điều, về Chúa Jêsus Christ, và Ngài có thể thi hành điều mà Ngài đã hứa. Ô, khi chúng ta nghĩ về điều đó, nó thay đổi toàn bộ bối cảnh khi chúng ta hiểu được điều đó. Đức Chúa Trời đã lập lời hứa. Đức Chúa Trời là Đấng đã phán điều đó.

74 Bây giờ, đây là sự tượng trưng của Đức Chúa Trời đã phán điều đó, và vậy thì Chính Đức Chúa Trời đã phán điều đó. Thế thì chúng ta có thể làm gì? Không gì ngoài việc tập trung chú ý vào điều đó. Nói, “Song nếu người thấy ta lúc ta được cất lên, ắt người có thể có được lời hứa.” Ê-li-sê cứ để mắt vào Ê-li. Cho dù la hét điều gì từ mỗi bên, điều gì đã xảy ra mỗi phía đi nữa, điều gì đã xảy ra trước đó, ông không hề nhìn xem nó. Ông cứ để mắt chăm chú vào lời hứa. Thế đấy, hãy để mắt anh em vào lời hứa.

75 Tôi nghĩ về người phụ nữ mà chúng tôi đã đến thăm đêm nọ, Chị Sauer. Và bác sĩ nói với chị rằng tình trạng chị xấu như thế nào. Và tôi chưa hề nói với chị ấy; chỉ nói với người thân yêu. Và thật chị không thể khỏe lại được. Bây giờ, thưa anh em, con rể của chị hỏi tôi về điều đó. Tôi đã nói, “Nếu chị ấy có thể cứ để mắt đến lời hứa.” Cho dù điều gì xảy ra đi nữa, cứ để mắt vào lời hứa.

76 Cách đây vài tuần, Chị Wood ở đây, và Anh Wood, hai người bạn tri kỷ của chúng ta tại hội thánh ở đây. Tôi đã ở Michigan với những người bạn của tôi, Leo và Gene. Chúng tôi đã rời buổi nhóm ở Chicago và đi với một số người của họ, đến...trong hai ngày, đi sẵn nai bằng cung tên. Và trên đường trở về, vợ tôi đã đến gặp tôi, và cô ấy nói, “Hãy cầu nguyện cho mẹ của Bà Wood. Căn bệnh ung thư đang ăn mòn khuôn mặt của bà ấy.” Và nói, “Em chưa bao giờ thấy Chị Wood hoảng hốt như vậy. Chị ấy đang khóc.” Chị Wood luôn là một anh hùng của đức tin, từ khi Chúa

chữa lành cho con trai chị khỏi bị què chân, và chữa lành bệnh lao phổi cho chị, và vân vân. Nhưng chị đã kiệt sức.

⁷⁷ Tại căn phòng đó, đêm đó, chúng tôi đã cầu nguyện. Bà Wood đi vào, và nói, “Anh Branham, chúng ta sẽ đi qua.” Và chúng tôi đi đến gặp mẹ chị ấy, ở Louisville. Và bà đã bị ung thư phía bên mũi, và bác sĩ đã thử mọi cách với nó, đã làm nó phát tán; cho đến nỗi nó thành một vành đai nhỏ phía bên mũi bà, và chỉ cách mắt khoảng một phần tám in-sơ, chỉ còn cái xương nằm ở đó. Nó đã ăn thật nhanh như có thể được.

⁷⁸ Tôi đi vào phòng, và quì gối. Tôi nói, “Tôi muốn nói với một mình bà.” Và tôi đi vào phòng để cầu nguyện với người đàn bà ấy. Và trong lúc ở trong phòng, tôi nghĩ, “Ôi Chúa, ước gì Ngài tỏ cho con một khả tượng điều gì sẽ xảy ra với người đàn bà này.” Ông và Bà Wood ngồi bên ngoài, chờ đợi xem khả tượng sẽ nói điều gì.

⁷⁹ Nhưng trong lúc tôi ở đó, tôi bị định tội. Tôi đã bị định tội bởi sự chờ đợi một khả tượng. Dường như Điều gì đó nhắc lại, “Không phải là sự kêu gọi. Người cần khả tượng gì, trong khi lời hứa đã được nói rồi?” Vì vậy tôi quỳ xuống và cầu nguyện. Và trong khi cầu nguyện, điều gì đó cứ neo vào bên trong, đức tin của lời hứa.

⁸⁰ Trở ra ngoài. Và Bà Wood, khi tôi nói với bà về điều đó, bà nói, “Anh đã thấy điều gì không, Anh Branham?”

⁸¹ Tôi đã nói, “Tôi chưa bao giờ chính xác nhìn thấy bất cứ thứ gì, nhưng tôi cảm thấy Điều gì đó mà bảo tôi rằng lời hứa Ngài là thật và Ngài sẽ làm điều đó. Và tôi tin rằng Ngài sẽ thực hiện nó.”

⁸² Và trong vòng chưa đầy hai mươi bốn giờ, phần cuối của khối ung thư đó bắt đầu biến mất và hình thành vảy trên nó. Các bệnh ung thư không đóng vảy, như anh em biết, trừ khi nó chết. Vậy nó đã ở đấy lúc ấy. Và người đàn bà ấy được chữa lành, và về nhà. Thật tuyệt vời thay Đấng Christ! Bởi cứ để mắt vào lời hứa! Đức Chúa Trời đã phán vậy!

⁸³ Nhưng khi chúng ta được cầu nguyện, đôi khi, chúng tôi đi ra ngoài và nói, “Chà, nó không được thực hiện ngay lập tức, vì vậy có lẽ chúng ta nên quay lại một lần nữa.” Ồ, không.

84 Cứ chăm chú vào lời hứa. Đức Chúa Trời phán vậy, hãy yên trí. Chỉ thế thôi. Nếu Đức Chúa Trời đã phán vậy, thì Đức Chúa Trời có thể giữ lời hứa Ngài, nếu không thì Ngài sẽ không bao giờ làm điều đó.

85 Áp-ra-ham đã gọi những sự đó, mà không có, dường như đã có. Và, trong hai mươi lăm năm, đứng trên điều không thể được, bởi vì ông cho là Đức Chúa Trời có thể thực hiện những gì Ngài đã hứa. A-men. Và chúng ta là con cái Áp-ra-ham, bởi đức tin.

86 Chắc chắn, Ê-li đã chăm chú nhìn vào...hay Ê-li-sê cứ nhìn vào Ê-li, và khi họ đi tiếp. Và sau một lát, xe ngựa đến và chia cách họ, một người phía bên này và người phía bên kia, và rồi nó cất Ê-li lên. Trên...Người bước lên xe ngựa và đi lên, cởi áo choàng ra khỏi vai và ném lại cho Ê-li-sê. Bởi vì, Ê-li-sê đã lớn lên trong nó, anh em biết đấy, vì thế nó vừa vịn với ông ngay. Và anh em có thể hình dung...

87 Ồ, tôi muốn anh em tập trung chú ý cho tôi, khi tôi cảm thấy cổ họng tôi bị ngứa ngáy. Tôi muốn hỏi anh em đôi điều.

88 Anh em có thể hình dung Ê-li-sê cảm thấy thế nào khi ông nhặt cái áo choàng này lên, đặt nó trên vai mình không? Ồ, một cảm giác thật tuyệt vời!

89 Tôi không muốn nói điều này là chuyện cá nhân, nhưng cách đây khoảng mười năm từ bục giảng này ở đây, tôi đã giảng về một bài giảng; Đa-vít, chiến binh với cái trình ném đá trong tay mình, và Gô-li-át ở trước mặt ông. Trong thời của họ không có những chiến dịch chữa lành trên công trường thuộc linh, không nơi nào cả, như chúng ta đã biết. Và, ồ, người ta chỉ trích về sự chữa lành Thiêng liêng! Nhưng có điều gì đó, sau buổi nhóm với một Đấng Hiện hữu. Và các mục sư nói với tôi rằng tôi đã mất trí, rằng không thể như vậy được. Nhưng, từ cùng cái bục này ở đây, tôi đã nói về Đa-vít. Nói, "Có phải các anh muốn nói với tôi rằng điều này, đạo quân của Đức Chúa Trời hằng sống, sẽ để cho tên Phi-li-tin không cắt bì đó đánh bại đạo quân này chẳng?"

90 Một cậu bé lưng gù, tóc quăn với cái áo khoác bằng da chiên, và cái trình ném đá trong tay mình; với cả quân đội Y-sơ-ra-ên đang đứng, phía sau. Và ông, một mình, bước ra. Với một người,

có một—có một ngọn giáo dài khoảng sáu mét, và thứ ở cuối của nó nặng nhiều cân, có thể nó là hai mươi pao thép, được mài sắc bén, một cây giáo dài khoảng sáu mét, với các ngón tay dài khoảng ba mươi lăm cen-ti-mét.

Còn Đa-vít có lẽ cân nặng bốn mươi lăm cân, và đứng, nhảy lên nhảy xuống giống như một con gà trống tơ, và nói, “Các anh muốn nói với tôi,” ồ, chào ôi, “rằng các anh sẽ để cho người Phi-li-tin không chịu cắt bì kia! Nếu hấn ở lại trong chỗ của hấn, hãy để hấn ở lại, nhưng hấn đang sỉ nhục đạo binh của Đức Chúa Trời hằng sống.” Ồ, chào ôi, thật là một anh hùng! “Và hết thấy các anh sợ đi ra đánh với nó phải không?” Nói, “Hãy để hấn cho tôi.” Ồ, chào ôi! Người nói, “Đức Chúa Trời trên Trời đã để tôi giết chết sư tử bằng một cái tránh ném đá, Ngài đã để tôi giết một con gấu với một cái tránh ném đá, và huống chi Ngài sẽ phó vào tay tôi người Phi-li-tin không chịu phép cắt bì kia!” Chắc chắn vậy.

⁹¹ Và khi chiến thắng đầu tiên giành được, và Gô-li-át bị hạ gục, toàn bộ quân đội của Y-sơ-ra-ên đi theo Đa-vít. Và họ chặt đầu và đánh đuổi, Y-sơ-ra-ên...hay đánh đuổi quân Phi-li-tin ra khỏi xứ mình. Họ dồn chúng vào các ngõ ngách, và tàn sát chúng, và chiếm các thành phố và mọi thứ của chúng, và đã có sự chiến thắng.

⁹² Thừa anh chị em, cũng một thể ấy trong những lãnh vực của siêu nhiên, khi họ nói, “Sự chữa lành Thiên liêng không thể có tác dụng. Những ngày của phép lạ đã qua rồi.” Nếu những ngày của phép lạ đã qua, thì những ngày của Đức Chúa Trời cũng qua. Hội thánh mà không tin vào sự siêu nhiên cuối cùng sẽ chết, và Đức Chúa Trời sẽ lia bỏ hội thánh. Phải vậy! Và Đức Chúa Trời đã ban lời hứa và lời hứa của Đức Chúa Trời là Đời đời.

⁹³ Ở đây cách đây một thời gian khi các cô gái bị đánh lừa với chất ra-di-um, và nhúng nó, và sơn kim đồng hồ bằng chất ra-di-um. Tôi biết một ít về điều này. Và một cô gái đã lầm lẫn và lấy bàn chải đánh răng và chà nó vào miệng. Nó đã giết chết cô ta. Và nhiều năm sau, người ta lấy kính hiển vi và đặt nó trên sọ cô gái đó, và họ có thể vẫn nghe tiếng ra-di-um kêu, “Rù, rù, rù.” Nó kêu bất tận. Nó cứ kêu, kêu mãi. Không có gì làm cho nó dừng lại.

⁹⁴ Và, ồ, thưa anh em, nếu chất ra-đi-um đó hầu như có sự ảnh hưởng như vậy trong chúng ta, huống chi là sự bất tận, Đời đời, siêu nhiên, mọi quyền năng, mọi vô hạn, Đức Chúa Trời Toàn Năng! Ngài phải có cùng ảnh hưởng như vậy như Ngài đã bắt đầu. Ngài phải có nó qua tất cả, nếu không thì Ngài không phải là Đức Chúa Trời Toàn Năng, toàn quyền. Ngài vẫn đang chờ đợi người nào đó với một đức tin mạnh mẽ, mà sẽ bước ra và thách thức kẻ thù trên cơ sở của Lời Ngài và nói rằng Nó là vậy.

⁹⁵ Và bây giờ điều gì đã xảy ra, ngay sau khi chiến dịch chữa lành vĩ đại bắt đầu? Lúc đó hàng ngàn chiến sĩ, những người của Đức Chúa Trời, mà nằm lại trong những nhà thờ nhỏ bé, giống như Oral Roberts, Tommy Hicks, và nhiều người xuất chúng khác trên cánh đồng thuộc linh, đã rút Gươm của họ và họ ra đi. Gươm *Này* cắt tới cắt lui, cắt lên cắt xuống, và cắt trong cắt ngoài, “một Đấng Phân biệt những ý tưởng, thậm chí đến tận xương tủy.” Họ tuốt ra Kinh Thánh của mình, Gươm của họ, và bước ra, khi họ thấy rằng điều đó có thể được thực hiện. Và chúng ta đánh kẻ thù bởi ân điển của Đức Chúa Trời, cho tới khi cả thế gian có một sự phục hưng chữa lành. Nó có thể được thực hiện. Những mục sư trẻ là những người có từ hai đến bốn nhà thờ nhỏ, và vân vân, đã bắt lửa và nhìn thấy khả tượng, đã giật lấy Gươm và đi ra, và đánh bại quân thù.

⁹⁶ Làm sao anh em biết có điều đó? Đó là những con người vĩ đại, Thượng nghị sĩ Upshaw, Vua George của nước Anh, và nhiều người vĩ đại đã nằm ốm đau và bệnh tật, được chữa lành bởi Quyền năng của Đức Chúa Trời Toàn Năng. Vì vậy họ không thể nói gì về nó bây giờ. Nó đã được thực hiện. Chắc chắn! Ngài đã...

⁹⁷ Thế rồi khi Ê-li. Sau khi... Sự ao ước bằng cả tấm lòng của ông là có được lời hứa đó. Ông muốn có lời hứa ấy. Đó là động cơ của ông. Đó là tất cả của ông. Đó là sự sống của ông. Đó là ý định của ông, mọi sự. Tất cả, mọi sự, ở trên việc có được lời hứa ấy.

⁹⁸ Tôi bị thuyết phục để tin rằng chúng ta không chân thành về điều này mà chúng ta đang nói về. Nếu toàn bộ những động cơ của anh em, sáng nay, yên nghĩ trên, “Sự dâng lời ngợi khen Đức Chúa Trời vì sự chữa lành của tôi. Tôi quyết tâm được chữa lành bởi Quyền năng của Đức Chúa Trời. Tôi quyết tâm sống một đời

sống Cơ-đốc nhân. Tôi quyết tâm bước đi trong sự bình an với Đức Chúa Trời. Tôi quyết tâm làm điều đó. Tôi không quan tâm những gì mẹ tôi nói, những gì giáo hội nói, những gì mục sư nói, những gì người khác nói, những gì thế gian nói. Tôi đã quyết tâm. Đó là sự toàn tâm toàn ý của lòng tôi.” Thế thì anh chị em sẽ đến được ở nơi nào đó.

⁹⁹ Sau đó, khi Ê-li-sê thấy rằng ông quyết tâm có được nó, Ê-li thấy rằng Ê-li-sê đã quyết tâm, người bèn giao lời hứa cho ông. Vậy thì, lời hứa là, “Nếu người có thể thấy ta lúc ta đi! Nếu người có thể thấy ta khi ta rời đi!” Vậy thì nó được để lại cho Ê-li-sê. Ông muốn nghe lời hứa ấy, vì thế ông đã có được lời hứa. Có một “điều kiện” ở trong đó. “Nếu người có thể thấy ta lúc ta được cất lên!”

¹⁰⁰ Vậy, nếu anh chị em sáng nay đau ốm, và anh chị em muốn được chữa lành, tôi có thể chứng minh với anh chị em Đấng Christ đã ban lời hứa đó cho anh chị em. Lời hứa là của anh chị em, “Nếu các người có thể tin! Nếu các người có thể tin!” Đừng để bị đánh bại.

¹⁰¹ Bây giờ Ê-li-sê quấn mình trong cái áo choàng của Ê-li, nhà tiên tri. Thật là một chặng đường của người đắc thắng! Thật ông đã bước đi, bước tới Thiên đàng, như một người đắc thắng! Ông đã nghe lời hứa. Ông đã cảm thấy quyền năng. Ông đang đi giống như một chiến binh, bước thẳng xuống sông Giô-đanh.

¹⁰² Ngợi khen Chúa, thưa các bạn! Mỗi tín đồ, sáng nay, đã mặc lấy sự công bình của Đấng Christ, đang bước đi về phía con đường Giô-đanh. Đúng thế.

¹⁰³ Hãy để bom nguyên tử đến; hãy để nó, cách dù sao đi nữa. Anh em được mặc áo choàng và bước đi, như người chiến thắng. A-men. Ta...“Đừng sợ. Ta đã thắng thế gian rồi.” Vâng, thưa quý vị! Nhớ điều gì không? “Ta đã thắng thế gian rồi.” Đấng Christ đã phán vậy.

¹⁰⁴ Ê-li bước đi với cái áo choàng cũ trên người, cảm thấy giống như một người chiến thắng, chính xác, đi qua sông Giô-đanh.

¹⁰⁵ Thưa anh em, xin cho tôi nói điều này với sự tôn trọng đối với anh em. Anh em đừng mặc áo choàng của người nào khác mà

đã bị sâu mối gặm nhấm bởi những nghi ngờ, nơi tất cả những điều này bị đánh bại, và những sự mê tín dị đoan và những thằng trâm làm lung những cái lỗ ở trong nó, và chúng đang rò rỉ qua đó. Anh em hãy mặc chiếc áo choàng của Đấng Chinh Phục, Đấng Christ. Đừng cậy vào giáo hội của mình nơi đã từng dạy sự cứu rỗi bởi phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh, nơi đã từng dạy sự chữa lành Thiêng liêng và bây giờ lại chối bỏ Nó, hết thấy ăn mòn với những sâu mọt của nghi ngờ và mọi thứ khác. Hãy mặc cái áo choàng của Ngài mà không bao giờ thua trận, vì anh em ở trên đường đi đến sông Giô-đanh. A-men.

¹⁰⁶ Bây giờ, ông đã có được một cái áo choàng cũ, điều đó đúng. Và nhiều người sáng nay đã mặc áo choàng cũ. Nhưng khi ông đến Giô-đanh, ông nhận biết rằng chỉ cái áo choàng đó sẽ không làm được việc. Đúng thế. Và hội thánh, những người Giám Lý, Báp-tít, Ngũ Tuần, Trưởng Lão, “Ồ, chúng ta có những trường học! Để...Chao ôi, chúng ta có mọi đạo đức, của Kinh Thánh, rất rõ. Chúng ta có mọi áo choàng thêu dệt được lắm, những lời hứa. Chúng ta có tất cả điều đó. Ồ, chúng ta chịu phép báp-têm, đi xuống. Và chúng ta rất có tính cách sứ đồ. Chúng ta có đức tin sứ đồ. Chúng ta tin vào sự chữa lành Thiêng liêng. Chúng ta tin vào Đức Chúa Trời. Chúng ta tin vào những Quyền phép của Đức Chúa Trời. Chúng ta đã làm phép báp-têm, trong Kinh Thánh, cách Kinh Thánh nói. Chúng ta đã nhận lãnh Đức Thánh Linh. Chúng ta đã nói tiếng lạ. Chúng ta làm tất cả điều đó.” Nhưng thưa anh em, nếu đó là điều duy nhất anh em cần, anh em cũng sẽ thấy sự thiếu sót của mình, khi anh em đến Giô-đanh.

¹⁰⁷ Ồ, anh em có thể được dạy dỗ. Anh em có thể thông minh. Anh em có thể có bằng D.D., Tiến sĩ Thần đạo. Anh em có thể có bằng Ph.D., Tiến sĩ Triết học. Anh có thể có bằng LL.D., Tiến sĩ tiếng La-tinh. Anh em có thể có mọi thứ bằng cấp. Anh em có thể mặc cái áo choàng của giáo hội Giám Lý trên mình. Anh em có thể mặc cái áo choàng của giáo hội Ngũ Tuần trên mình. Anh em có thể có áo choàng của giáo hội Ngũ Tuần, Một Ngôi, hoặc Ba Ngôi, hay có thể là bất cứ cái gì đi nữa. Nó chỉ là một cái áo choàng cũ, từ đầu, đúng thế, một số giáo điều do con người làm ra, được suy nghĩ ra, đại loại như thế; và thậm chí nếu anh em

đã là một Cơ-đốc nhân, và hội thánh đã có một Cơ-đốc nhân, và mặc áo choàng một cách chính xác.

108 Nhưng khi Ê-li-sê, đứng lên, dễ dàng nhận thấy, với cả bờ sông đứng đầy các tiên tri và những người chỉ trích, thấy những gì ông sẽ làm, và ông đến đây, bước đi với chiếc áo choàng của Ê-li, ồ, chao ôi, ha-lê-lu-gia, nói cách khác ông đã được đào tạo, ông đã được dạy dỗ, ông đã chịu phục tùng, ông tin, không có sai với ông, ông đang đi xuống sông Giô-đanh, thế gian đang theo dõi ông.

109 Ôi Đức Chúa Trời, chúng con cần điều đó ngày hôm nay biết bao! Với nhiều học giả được đào tạo và có học vấn; với nhiều người mà có thể xé Kinh Thánh đó ra từng phần và đặt Nó lại với nhau, trong toán học; nhiều người có thể làm những việc lớn trong những cách giảng dạy; những người mà biết lịch sử Kinh Thánh chính xác từng lúc, người mà có thể nói cho anh em thì giờ ngon nên được thắp lên, và thì giờ nó tắt. Họ có thể nói cho anh em biết mọi thứ này. Và họ là...Họ đã được phép báp-têm bằng nước. Họ đã có phép báp-têm thuộc linh, như họ gọi nó, cái áo choàng. Họ có mọi thứ sắp đặt trật tự.

110 Ê-li-sê cũng có vậy. Nhưng khi ông đi xuống sông Giô-đanh, để đối mặt với thế giới chỉ trích, ông đã kêu lên điều gì? “Đức Chúa Trời của Ê-li ở đâu?” Không phải là cái áo choàng của Ê-li đã làm điều đó. Chính là Quyền năng của Đức Chúa Trời của Ê-li, đã làm điều đó.

111 Và thứ mà thế gian cần vào sáng nay chính là Quyền năng của Đức Chúa Trời của Ê-li. Anh em có thể đã nói tiếng lạ và hét lên, và chạy trên sàn nhà. Nhưng những gì chúng ta cần là Quyền năng của Đức Chúa Trời của Lễ Ngũ Tuần, để tạo ra sự sống và những thứ đã được sống trong ngày đó, trong quyền năng sứ đồ.

112 Một chiếc áo choàng được sử dụng lại không sao cả, nhưng ông cần một sự kêu gọi tươi mới trong tấm lòng mình từ Đức Chúa Trời. Ông cần một sự xúc dầu tươi mới từ Đức Chúa Trời. Ông mặc một chiếc áo choàng cũ khi đến dòng sông, nhưng ông cần một sự kêu gọi hoàn toàn mới toanh từ Đức Chúa Trời, và một Quyền năng mới từ Đức Chúa Trời, để thi hành phép lạ.

113 Và, thưa anh em của tôi, anh em đừng ngại cầu xin Đức Chúa Trời bất cứ điều gì. Anh em phải đòi hỏi Đức Chúa Trời, hay cầu xin Đức Chúa Trời, cho điều gì mà Ngài đã hứa. Vì, nếu tôi đang giới thiệu về một Đức Chúa Trời vô sở bất năng và toàn năng, và nếu tôi là tôi tớ của Đức Chúa Trời, tôi phải làm các công việc của Đức Chúa Trời. Và nếu tôi làm công việc của Đức Chúa Trời, tôi phải cầu xin Đức Chúa Trời làm cho những điều này ứng nghiệm, bởi vì Ngài đang đòi hỏi tôi để tạo ra những điều không thể. Tôi phải cầu xin Ngài. Tôi phải kêu cầu Ngài, và đứng đó và nói, “Chúa ôi, Ngài đã hứa điều đó.” Anh em cũng vậy, mỗi người.

114 “Các ngươi sẽ nhận lấy quyền phép,” Công vụ 1:8, “sau khi Đức Thánh Linh giáng trên các ngươi.” Sau khi Đức Thánh Linh giáng trên anh em! Sau khi anh em được mặc áo choàng như một Cơ-đốc nhân, sau khi đức tin anh em được đặt trong Đấng Christ, thì anh em sẽ nhận lãnh quyền năng. Thế đấy. Vâng.

115 Và, thưa anh, chị em, mỗi người trong anh chị em, sáng hôm nay, xin cho tôi nói điều này trước khi cầu nguyện cho người đau, xin cho tôi nói điều này: Bởi sự giúp đỡ của Đức Chúa Trời, anh chị em cầu nguyện cho tôi. Khi tôi đứng, cách đây mười năm, ở bục giảng này, giảng về Đa-vít và Gô-li-át, bây giờ không phải Gô-li-át đó ngăn trở tôi, Đức Chúa Trời đã giết hắn trước tôi, nhưng điều mà đã ngăn trở tôi, là sự thiếu đức tin, thiếu điều gì đó mà tôi biết ở chung quanh.

116 Và sáng nay, trước khi đến lại đền tạm thân yêu này, tôi đã la lớn: Đức Chúa Trời là đấng đã ban lời hứa này ở đâu? Đức Chúa Trời Đấng đã gặp con với điều này, ở nơi xa kia ở đâu? Xin đến, Chúa ôi, và ban cho con sự can đảm. Xin ban cho con một sức mạnh. Ban cho con một tâm trí dứt khoát, bất kể điều gì đến hay đi. Cho dù nó trông tối tăm, hay trông giống...Bất kể nó trông như thế nào đi nữa, cứ tiến lên. Lời hứa là có thật.

117 Và thưa anh em, chị em, một trong những ngày này...Với các thân hữu là tội nhân ở đây sáng nay, và với quý vị đang cố giả mạo Cơ-đốc giáo, quý vị có thể thuộc về giáo hội, điều đó rất tốt, tôi không có gì chống lại điều đó, không có gì chống lại học vấn uyên thâm, tốt đẹp của quý vị, hay chống lại hệ thống thần học

của quý vị, tôi không có việc gì chống lại điều đó, nhưng, ồ, Đức Chúa Trời ở đâu?

118 Rốt cuộc, không phải là Ê-li. Không phải Ê-li là người đã làm sông đó mở ra. Không phải cái áo choàng của ông. Ê-li-sê lấy nó khỏi vai mình. Ông cuốn nó lại như Ê-li đã làm. Nhưng khi ông bắt đầu dùng đưa nó, không có Quyền năng nào ở đó. Thế rồi ông kêu lên, biết rằng Đức Chúa Trời ở đâu đó, “Đức Chúa Trời đó ở đâu? Ngài ở đâu?” Rồi điều gì đó phải đập vào nhà tiên tri, vì ông đưa qua đưa lại cái áo choàng và đập mạnh xuống nước, và nó mở ra chỗ này tới chỗ kia. Và trước giới chức sắc thời đó, trước những người chỉ trích của thời đó, ông bước đi qua sông Giô-đanh, thật giống như Ê-li đã làm trước ông.

119 Chúng ta không cần sự dạy dỗ; chúng ta có điều đó. Nhưng chúng ta cần Đức Chúa Trời của Ê-li. Chúng ta cần Quyền năng Đức Chúa Trời của Ê-li, trở lại trong hội thánh chúng ta. Quyền năng làm cho chúng ta đứng vững ở đó, và gọi Lời Đức Chúa Trời, “Đúng,” bất kể thế nào.

120 Và chúng ta, mọi người ở đây sáng nay, như những con người, trên đường của mình đi đến sông Giô-đanh. “Và khi ông đã đến sông Giô-đanh.” Anh em sẽ đến nơi đó, một trong những buổi sáng này hay một trong những đêm này.

121 Khi ông đến sông Giô-đanh, ông bước đi như người chiến thắng. Nhưng, khi ông đã đến Giô-đanh, đó là sự khác biệt. Ông đã có một cái áo choàng cũ trên người. Người khác đã mặc nó. Nhưng đó là một cái áo choàng tốt, và ông đã biết người mà đã mặc cái áo choàng đó là gì.

122 Thưa anh, chị em, một trong những buổi sáng này, tôi phải đi xuống tới sông Giô-đanh.

123 Tôi đã suy nghĩ. Chiều nay, chúng ta sẽ đến với Anh Chị Wright. Đừng quên họ. Đây là lễ kỷ niệm đám cưới vàng của họ. Tôi tin rằng, hội thánh, họ sẽ có một—một bữa ăn tối với họ. Tôi đã nghĩ, ngày kia: năm mươi năm! Và tôi thấy cả hai, đều già đi và suy sụp. Tôi nghĩ, “Vâng, mình đã bốn mươi bảy tuổi.” Họ vừa kết hôn ba năm trước khi tôi chào đời.

¹²⁴ Bốn mươi bảy! Tôi đang tiến bước về phía sông Giô-đanh. Tôi phải đi xuống. Tôi phải đến đó. Tôi sẽ đi đến đó. Nó có thể là một tai nạn trên đường. Tôi có thể rơi xuống từ trên không, trong một chiếc máy bay. Tôi có thể bị bắn xuyên qua, bằng phi tiêu của ma quỷ ở đâu đó, và chết. Tôi không biết mình sẽ đi như thế nào. Nhưng, có một điều tôi biết, tôi đang đi và tôi đang đi về phía Giô-đanh.

¹²⁵ Song khi tôi đến đó, tôi muốn biết một điều, rằng tôi cũng đã mặc cái áo choàng cũ. Tôi không tin vào cái áo choàng của tôi, vì nó không tốt. Vì, ngay khi Ê-li nhặt cái áo choàng của Ê-li-sê lên, ông đã xé cái áo choàng của mình ra nhiều mảnh và ném nó xuống. Và đó là cách phải xảy ra khi tôi tìm thấy Đấng Christ. Tôi xé áo choàng của chính mình, những ý riêng của tôi, sự vô nghĩa riêng của tôi, điều ưa thích nhỏ bé của tôi. Tôi nghĩ, khi tôi là một thầy giảng Báp-tít, trẻ, tôi chỉ như là...Tôi là người nào đó. Nhưng, tôi đã xé nó ra; tôi mặc áo choàng của Ngài. Và khi tôi đến Giô-đanh, tôi muốn thấy chính mình được quấn trong cái áo choàng của Ngài. Ngài muốn đi theo điều đó. Và chúng ta sẽ đến nơi ấy một ngày nào đó.

Nhưng chúng ta hãy cầu nguyện giây lát.

¹²⁶ Lạy Cha Thiên thượng, như chúng con đang trên đường tiến về Giô-đanh sáng nay, như những người chiến thắng, và ngày nào đó, chúng con phải đưa ra điều gì đó với Giô-đanh, đó là, với sự chết. Và, ồ, đó sẽ điều thật khủng khiếp, sự phân rẽ khỏi Đức Chúa Trời. Chúng con không thể băng qua. Không. Nhưng, Ê-li, khi người đến đó, người đã mặc chiếc áo của Ê-li-sê...Áo choàng của Ê-li. Và khi người cởi cái áo choàng ra...của Ê-li, người mà rất được đẹp lòng trước mặt Ngài, và Ngài đã tiếp nhận người và đem người lên Trời với Ngài. Còn Ê-li-sê mặc áo choàng của người, nên ông trình ra cho Giô-đanh, sự chết, cái áo choàng của Ê-li. Và nó được chấp nhận, và sông Giô-đanh mở ra, và ông đã đi qua.

¹²⁷ Lạy Chúa kính yêu, ngày nào đó, chúng con phải đi xuống nơi ấy. Chúng con không thể trình bày các việc thiện của chúng con; chúng con không có gì cả. Chúng con không thể trình bày bất cứ điều gì trong thế gian này. Con thậm chí chẳng mong muốn, cố

gắng đưa ra bất cứ điều gì, nhưng con tin hoàn toàn vào công lao của Chúa Jêsus. Chúa đã chấp nhận Ngài, và khiến Ngài sống lại từ kẻ chết, và Ngài đã được mang vào trong sự Hiện diện của Đức Chúa Trời và sẽ ở đó đời đời. Và, Chúa ôi, con muốn trình bày điều đó với Ngài, rằng con tin nơi Ngài, và con yêu Ngài. Và, bởi ân điển Ngài, Ngài đã mặc cho chúng con cái áo choàng của Ngài. Và con cầu nguyện, Cha ôi, rằng Ngài sẽ giúp con giờ này trong những ngày tranh chiến. Và nơi mà người của Đức Chúa Trời phải làm các công việc của Đức Chúa Trời, con cầu xin Cha sẽ cho chúng con mặc cái áo choàng của Đấng Christ, quyền năng của Đức Thánh Linh, và kêu cầu Đức Chúa Trời đáng sống trong Ngài. Xin nhậm lời. Chúng con cầu xin điều đó trong Danh Đấng Christ.

¹²⁸ Và trong khi chúng ta cúi đầu. Tôi thực sự đang tự hỏi, nếu có người nào ở đây sáng nay, đang cố gắng bước đi xuống Giô-đanh, mà không mặc áo choàng này không. Nếu có người nào không mặc cái áo choàng của Chúa Jêsus Christ trên mình, và nghĩ nó đã được mặc một lần bởi Con Đức Chúa Trời. tôi tự hỏi, nếu các bạn không có áo ấy sáng nay, liệu các bạn có giơ tay lên với Đức Chúa Trời và thưa rằng, “Lạy Chúa kính yêu, giờ này, con muốn tiếp nhận nó bây giờ.”

¹²⁹ Xin Chúa ban phước cho bà, thưa bà. Người nào khác, muốn giơ tay lên không? Xin Chúa ban phước cho con, con trai. Người nào khác, muốn giơ tay lên không? Xin Chúa ban phước cho cậu, cậu bé. Xin Chúa ban phước cho anh, anh bạn trẻ. Người nào khác muốn giơ tay lên? Xin Chúa ban phước cho ông, ngồi phía sau đó, thưa ông.

¹³⁰ Cứ nói điều đó, “Bởi sự giúp đỡ của Chúa, sáng nay, con muốn từ bỏ sự tự xưng công bình của con, những ý riêng của con, và những ý nghĩ về sự vui chơi và thì giờ lớn của con, và tội lỗi mà con đã sống lâu nay. Và con muốn Đấng Christ mặc cho con cái áo choàng của Ngài, sáng nay, để con sẽ dùng cái áo choàng của Ngài. Con biết Nó là cái áo trọn vẹn.” Xin Chúa ban phước cho con, con trai. Người nào khác nói, “Và tôi sẽ chỉ giơ tay lên...”

¹³¹ Các bạn giơ tay lên, nói, “Bây giờ con muốn nhận lãnh Đức Thánh Linh trong đời sống con. Con muốn được mặc áo công

binh của Ngài. Khi con đến nơi đó ngày ấy, con sẽ không tự giới thiệu mình và nói, ‘À, này, Ngài biết đấy, con đã mua cho người nào đó một ít than. Con đã làm điều này.’” Điều đó tốt, điều đó rất tử tế, nhưng điều đó...Điều gì đó phải chết, cho các bạn sống, và chỉ qua hành động của điều đó mà các bạn mới có thể được cứu rỗi. Quý vị sẽ giơ tay lên chứ? Nói, “Lạy Đấng Christ, giờ này con từ bỏ con đường của riêng mình. Con tin nhận đường lối Ngài. Con muốn Ngài thương xót con khi con đến cuối đường?” Được rồi. Xin Chúa ban phước cho bà, thưa bà. Xin Chúa ban phước cho chị. Được rồi.

Bây giờ chúng ta sẽ dâng lời cầu nguyện.

¹³² Bây giờ, lạy Cha Thiên Thượng, Công Bình, một số bảy, tám, mười cánh tay đã giơ lên. Con không biết tình trạng của họ. Ngài biết hết về họ. Con không biết. Nhưng họ đang có nhu cầu ngày hôm nay. Và họ nhận ra rằng họ đang cần, và họ sẵn sàng đến và nhận sự giúp đỡ trong lúc khó khăn; để thấy rằng, thì giờ trọng đại đã gần rồi, bom nguyên tử, những việc lớn đang chờ đợi chúng con.

¹³³ Và con cầu nguyện, Cha Thiên Thượng ôi, rằng Ngài sẽ ban phước cho những người này, và hôm nay đặt tay Ngài trên họ và lấy đi mọi tội ác và nghi ngờ của họ. Và xin cho họ quăng đi cái áo choàng cũ bị mối mọt ăn của sự tự xưng công bình, nơi có sâu keo và dế, cùng những thứ mối mọt của những thứ mê tín dị đoan và đi nhà thờ cách hình thức, đã đục khoét qua nó, và (họ) nó sẽ không nắm giữ lâu hơn nữa. Xin cho họ ném nó đi, và với tới và nhận lấy áo choàng của Đức Chúa Jêsus. Thưa rằng, “Con tin cậy nơi Ngài. Con tự quán lấy, không phải trong sự công bình riêng của con, cũng không phải những ý riêng của con. Tuy nhiên, từ giờ này trở đi, con tin cậy Ngài.” Xin ban cho để họ sẽ nhận được nó, Cha ôi, vì chúng con cầu xin trong Danh Đấng Christ. A-men.

MỘT CHIẾC ÁO CHOÀNG CŨ VIE56-1125M

(A Secondhanded Robe)

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào sáng Chúa nhật, ngày 25 tháng Mười một, năm 1956, tại Đền tạm Branham ở Jeffersonville, Indiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Voice Of God Recordings.

VIETNAMESE

©2022 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org